

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSA Wojciech Kopczyński</i>
Protokolant:	<i>SA Piotr Filipiak (spr.)</i> <i>SA Grzegorz Wątroba</i>
Protokolant:	Grzegorz Pawelczyk

przy udziale ***Prokuratora Prokuratury Rejonowej Katowice-Wschód w Katowicach Jacka Kępy***

po rozpoznaniu w dniach 28 grudnia 2017 r., 22 marca 2018 r., 9 kwietnia 2018 r. sprawy:

1. *W. J., s. M. i H., ur. (...)*

w L., oskarżonego o czyn z art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i inne,

2. *Z. B., s. R. i G., ur. (...)*

we W., oskarżonego o czyn z art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i inne,

3. *L. Ś., s. T. i D., ur. (...)* w *W.*, oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

4. *R. P., s. J. i B., ur. (...)*

w M., oskarżonego o czyn z art. art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.,

5. *A.D., s. S. i I., ur. (...)*

w K., oskarżonego o czyn z art. 297 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i inne,

na skutek apelacji obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 16 grudnia 2016 roku, sygn. akt

V K 55/15

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- na mocy art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt. 1 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015r. w zw. z art. 4 § 1 kk, wykonanie kar łącznych pozbawienia wolności, orzeczonych wobec oskarżonych W. J. i L. Ś. w punkcie 33 wyroku, każdemu z oskarżonych warunkowo zawiesza, ustalając wobec każdego z nich okres próby na 5 (pięć) lat,

- w punkcie 36 wyroku okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie oskarżonego L. Ś. w dniu 29.10.2014r. zalicza temu oskarżonemu na poczet orzeczonej wobec niego w punkcie 33 kary łącznej grzywny i uznaje tą karę za wykonaną do wysokości

2 (dwóch) stawek dziennych grzywny,

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

3. na mocy art. 29 ustawy Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Katowicach) na rzecz adwokatów A. T. (1) (Kancelaria Adwokacka w K.) i M. S. (Kancelaria Adwokacka w K.) kwoty po 1033,20 złotych (tysiąc trzydzieści trzy złote dwadzieścia groszy), w tym 23% podatku VAT, tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu odpowiednio oskarżonego W. J. i L. Ś. w postępowaniu odwoławczym,

4. zwalnia oskarżonych W. J., R. P., Z. B., A. D. i L. Ś. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

SSA Grzegorz Wątroba SSA Wojciech Kopczyński SSA Piotr Filipiak

II AKA 283/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 grudnia 2016 roku, sygn. akt V K 55/15, Sąd Okręgowy w Katowicach:

1. uznał oskarżonych W. J., L. Ś., R. P., A. D. i R. W. za winnych tego, że w dniu 22 marca 2012 roku w K., działając wspólnie i w porozumieniu, w ramach uzgodnionego podziału ról oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili (...) S.A. z siedzibą w P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 282.175,53 złotych, która to kwota stanowi mienie znacznej wartości w ten sposób, iż w imieniu firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K., z ramienia której W. J. występował jako pełnomocnik, doprowadzili do zawarcia umowy leasingu o numerze (...), której przedmiotem był spalinowy wózek widłowy m-ki M. (...) o wartości 282.175,53 złotych brutto, przy czym dla jej zawarcia do umowy podano nieprawdziwe dane dotyczące sytuacji finansowej Spółki, z których to wynikało, iż w przeciwieństwie do rzeczywistego stanu faktycznego, wykazywała ona wyższe zyski wprowadzając tym samym w błąd przedstawiciela (...) S.A. z siedzibą w P. co do faktycznej możliwości i woli ze strony firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. wywiązania się z zawartej umowy leasingu, a następnie podejmując tylko częściową spłatę wyżej opisanego zobowiązania spowodowali powstanie szkody na rzecz (...) S.A. z siedzibą w P. w kwocie 183.737,68 złotych przy czym :

W. J. wyżej powołanego czynu dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia między innymi w okresie od 12 lutego 2001 roku do 12 marca 2001 roku oraz od 24 lipca 2007 roku do 24 lipca 2009 roku kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wobec niego na mocy wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie z dnia 5 maja 2003 roku, sygn. akt II K 1682/02, za popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 12 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k., którą to karę odbywał w ramach kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej na mocy wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 22 stycznia 2013 roku, sygn. akt V K 114/12, w wyżej powołanym okresie,

L. Ś. wyżej powołanego czynu dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 18 października 2005 roku do 26 października 2005 roku i od 6 czerwca 2007 roku do 28 listopada 2010 roku kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej za popełnienie przestępstwa z art. 310 § 1 k.k. w związku z art. 310 § 3 k.k., art. 310 § 2 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k. na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej z 26 lipca 2006 roku sygn. akt III K 13/16,

A.D. wyżej powołanego czynu dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 8 lipca 2000 roku do 6 grudnia 2000 roku oraz od 25 czerwca 2007 roku do 14 listopada 2007 roku kary 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej wobec niego za popełnienie przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k. na mocy wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 20 lipca 2005 roku sygn. akt II K 3317/01,

to jest popełnienia przestępstwa w stosunku do R. P. i R. W. z art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 294 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku w związku art. 4 § 1 k.k., a w stosunku do A. D., L. Ś. oraz W. J. z art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 294 § 1 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca

2015 roku w związku art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 294 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku w związku art. 4 § 1 k.k. skazał oskarżonych R. P. i R. W., każdego z osobna, na kary po 1 rok pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 40 /czterdzieści/ złotych, a W. J., A. D. i L. Ś., każdego z osobna, na kary po 1 rok i 3 miesiące pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 80 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 40 złotych (punkt 12 wyroku),

2. na mocy art. 414 § 1 k.p.k. w związku z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. uniewinnił oskarżonego Z. B. od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie dziewiątym zarzutów, a wyczerpującego ustawowe znamiona z art. 296 § 1 k.k. w związku z art. 294 § 1 k.k. (punkt 13 wyroku),

3. uznał oskarżonych W. J., Z. B., A. D. oraz R. W. za winnych tego, że w okresie od dnia 20 kwietnia 2012 roku do dnia 11 czerwca 2012 roku działając w warunkach ciągu przestępstw i tak :

- w dniu 20 kwietnia 2012 roku w K., działając wspólnie i w porozumieniu, w ramach uzgodnionego podziału ról oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłowali doprowadzić (...) S.A. z siedzibą w P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 359.532,69 złotych, która to kwota stanowi mienie znacznej wartości w ten sposób, iż W. J. działając jako pełnomocnik (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. złożył wniosek o zawarcie umowy leasingu na koparko-ładowarkę marki J. (...) o wartości 359.532,69 złotych brutto, do którego to wniosku dołączył podrobioną dokumentację finansową powołanej Spółki zawierającą nieprawdziwe informacje o obrotach na kontach bilansowych tej firmy, osiągniętych zyskach oraz przekazał nieprawdziwą informację co do posiadanych już przez nią maszyn budowlanych, wprowadzając tym samym w błąd przedstawiciela (...) S.A. z siedzibą w P. co do lepszej niż w rzeczywistości kondycji finansowej Spółki, autentyczności przedłożonych dokumentów oraz zamiaru i możliwości wywiązania się z zobowiązania ze strony firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. spłaty leasingu, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na odmowę uwzględnienia wniosku, przy czym W. J. i A. D. czynu tego dopuścili się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w punkcie 12 wyroku,

to jest popełnienia przestępstwa, a to Z. B. i R. W. z art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku w związku art. 4 § 1 k.k., a W. J. i A. D. z art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 286 § 1 k.k. i z art. 294 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku w związku art. 4 § 1 k.k.

- w dniu 11 czerwca 2012 roku w K., działając wspólnie i w porozumieniu, w ramach uzgodnionego podziału ról oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłowali doprowadzić (...) S.A. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 362.850,00 złotych, która to kwota stanowi mienie znacznej wartości w ten sposób, iż W. J. działając jako pełnomocnik (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. złożył wniosek o zawarcie umowy leasingu na koparko-ładowarkę marki K. (...) wartości 362.850,00 złotych brutto, do którego to wniosku dołączył podrobioną dokumentację finansową powołanej Spółki zawierającą nieprawdziwe dane dotyczące kondycji finansowej Spółki i osiągniętych przez nią zysków oraz przekazał nieprawdziwą informację co do posiadanych już przez nią środków trwałych, wprowadzając tym samym w błąd przedstawiciela (...) S.A. z siedzibą w W. co do lepszej niż w rzeczywistości kondycji finansowej Spółki, autentyczności przedłożonych dokumentów oraz zamiaru i możliwości wywiązania się z zobowiązania ze strony firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. spłaty leasingu lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na odmowę uwzględnienia wniosku, przy czym W. J. i A. D. czynu tego dopuścili się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w punkcie 12 wyroku,

to jest popełnienia przestępstwa, a to Z. B. i R. W. z art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku w związku art. 4 § 1 k.k., a W. J. i A. D. z art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 286 § 1 k.k. i z art. 294 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku w związku art. 4 § 1 k.k.

i za popełnienie wszystkich wyżej powołanych przestępstw na mocy art. 14 § 1 k.k. w związku z art. 294 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30

czerwca 2015 roku w związku art. 4 § 1 k.k. skazał oskarżonych Z. B. i R. W., każdego z osobna, na jedną karę po 1 rok i 3 miesiące pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 80 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 40 złotych, a W. J. i A.D., każdego z osobna, na jedną karę po 1 rok i 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 stawek ustalając wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 40 złotych (punkt 14 wyroku),

4. uznał oskarżonych W. J., i A. D. oraz R. W. za winnych tego, że w nieustalonym dniu w czerwcu 2012 roku w K., działając wspólnie i w porozumieniu, w ramach uzgodnionego podziału ról oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłowali doprowadzić (...) S.A. z siedzibą w P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 344.400,00 złotych, która to kwota stanowi mienie znacznej wartości w ten sposób, iż W. J. działając jako pełnomocnik (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. złożył wniosek o zawarcie umowy leasingu koparki gąsienicowej C. (...) wartości 344.400,00 złotych brutto, wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) S.A. z siedzibą w P. co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zobowiązania ze strony firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. spłaty leasingu lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na odmowę uwzględnienia wniosku, przy czym W. J. i A. D. czynu tego dopuścili się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w punkcie 12 wyroku, to jest popełnienia przestępstwa w stosunku do R. W. z art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku w związku art. 4 § 1 k.k., a w stosunku do W. J. i A. D. z art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 286 § 1 k.k. i z art. 294 § 1 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku w związku art. 4 § 1 k.k., i za to na mocy art. 14 § 1 k.k. w związku z 294 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku w związku art. 4 § 1 k.k. skazał oskarżonego R. W. na karę 1 roku pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 40 złotych, a oskarżonych W. J. i A. D., każdego z osobna, na kary po 1 rok i 3 miesiące pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 80 stawek ustalając wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 40 złotych (punkt 15 wyroku),

5. na mocy art. 414 § 1 k.p.k. w związku z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. uniewinnił oskarżonego Z. B. od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie dwunastym zarzutów, a wyczerpującego ustawowe znamiona z art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 294 § 1 k.k. (punkt 16 wyroku),

6. uznał oskarżonych W. J., Z. B. i A. D. oraz R. W. za winnych tego, że w okresie od dnia 5 lipca 2012 roku do dnia 17 sierpnia 2012 roku działając w warunkach ciągu przestępstw i tak :

- w dniu 5 lipca 2012 roku w W., działając wspólnie i w porozumieniu oraz dodatkowo z P. Z., w ramach uzgodnionego podziału ról oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłowali doprowadzić (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 420.000,00 złotych, która to kwota stanowi mienie znacznej wartości w ten sposób, iż w imieniu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K., w której funkcję Prezesa Zarządu pełnił P. Z. złożono wniosek o zawarcie umowy kredytu obrotowego w rachunku bieżącym o wartości 420.000,00 złotych brutto, do którego to wniosku dołączono podrobioną dokumentację finansową powołanej Spółki zawierającą nieprawdziwe informacje o osiąganych przez nią większych niż zgodnie z rzeczywistością zyskach oraz podrobione wyciągi z rachunku bankowego, wprowadzając tym samym w błąd przedstawiciela (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. co do lepszej niż w rzeczywistości kondycji finansowej Spółki, autentyczności przedłożonych dokumentów oraz zamiaru i możliwości wywiązania się z zobowiązania spłaty kredyt ze strony firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K., przy czym przy czym informacje dotyczące sytuacji finansowej Spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. były istotne dla uzyskania wyżej powołanego wsparcia finansowego, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na odmowę uwzględnienia wniosku, przy czym W. J. i A.D. czynu tego dopuścili się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w punkcie 12 wyroku,

to jest popełnienia przestępstwa, a to Z. B. i R. W. z art. 297 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku w związku art. 4 § 1 k.k., a W. J. i A.D. z art. 297 § 1 k.k., 13 § 1 k.k. w związku z art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku w związku art. 4 § 1 k.k.,

- w dniu 17 sierpnia 2012 roku w W., działając wspólnie i w porozumieniu, w ramach uzgodnionego podziału ról oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzili (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 420.000,00 złotych, która to kwota stanowi mienie znacznej wartości w ten sposób, iż w imieniu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K., w której funkcję Prezesa Zarządu pełniła K. Z. złożono wnioski o zawarcie umowy kredytu obrotowego w rachunku bieżącym o wartości 420.000,00 złotych brutto, do którego to wniosku dołączono podrobioną dokumentację finansową powołanej Spółki zawierającą nieprawdziwe informacje o osiągniętych przez nią większych niż zgodnie z rzeczywistością zyskach oraz podrobione wyciągi z rachunku bankowego, wprowadzając tym samym w błąd przedstawiciela (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. co do lepszej niż w rzeczywistości kondycji finansowej Spółki, autentyczności przedłożonych dokumentów oraz zamiaru i możliwości wywiązania się z zobowiązania spłaty kredytu ze strony firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K., przy czym informacje dotyczące sytuacji finansowej Spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. były istotne dla uzyskania wyżej powołanego wsparcia finansowego, a kolejno po podpisaniu umowy i uzyskaniu kredytu nie podejmując jego spłaty doprowadzili do powstania na rzecz (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. szkody w wysokości 420.000 złotych, przy czym W. J. i A. D. czynu tego dopuścili się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w punkcie 12 wyroku,

to jest popełnienia przestępstwa, a to Z. B. i R. W. z art. 297 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku w związku art. 4 § 1 k.k., a W. J. i A. D. z art. 297 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku w związku art. 4 § 1 k.k.,

i za popełnienie wszystkich wyżej powołanych przestępstw na mocy art. 14 § 1 k.k. w związku z 294 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 294 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku w związku art. 4 § 1 k.k. skazał oskarżonych Z. B. i R. W., każdego z osobna, na jedną karę po 1 rok i 3 miesiące pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 80 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 40 złotych, a W. J. i A. D., każdego z osobna, na jedną karę po 1 rok i 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 stawek ustalając wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 40 złotych (punkt 17 wyroku),

7. uznał oskarżonego W. J. za winnego tego, że w bliżej nieustalonym dniu we wrześniu 2012 roku w K., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru poświadczył nieprawdę w dwóch fakturach VAT potwierdzających, że kierowana przez niego jako prokurenta firma (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. sprzedała opony marki B., to jest wystawiając :

- fakturę VAT datowaną na dzień 12 września 2012 roku o numerze (...) potwierdzającą, że firma (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. sprzedała 80 sztuk opon marki B. na rzecz firmy (...) z Holandii za kwotę 20.000 euro,

- fakturę VAT datowaną na dzień 14 września 2012 roku o numerze (...) potwierdzającą, że firma (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. sprzedała 90 sztuk opon marki B. na rzecz firmy (...) z Niemiec za kwotę 94.500 złotych,

przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w punkcie 12 wyroku, to jest popełnienia przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w związku z art. 12 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku w związku z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 271 § 3 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku w związku z art. 4 § 1 k.k. skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny za równoważną kwocie 40 złotych (punkt 19 wyroku),

8. uznał oskarżonego W. J. za winnego tego, że w bliżej nieustalonym dniu w październiku 2012 roku w G., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, poświadczył nieprawdę w trzech fakturach VAT potwierdzających, że kierowana przez niego jako prokurenta firma (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. wykonywała prace budowlane na zlecenie firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w M., to jest wystawiając:

- fakturę VAT datowaną na 4 października 2012 roku o numerze (...) potwierdzającej, że firma (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. wykonywała roboty ogólnobudowlane na rzecz firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w M. za kwotę 33.923,40 złotych,

- fakturę VAT datowaną na 9 października 2012 roku o numerze (...) potwierdzającej, że firma (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. wykonywała roboty ogólnobudowlane na rzecz firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w M. za kwotę 21.783,30 złotych,

- fakturę VAT datowaną na 19 października 2012 roku o numerze (...) potwierdzającej, że firma (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. wykonywała roboty ogólnobudowlane na rzecz firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w M. za kwotę 23.124,00 złotych,

przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w punkcie 12 wyroku, to jest popełnienia przestępstwa z art. 271 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku w związku z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 271 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku w związku z art. 4 § 1 k.k. skazał go na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności (punkt 20 wyroku),

9. uznał oskarżonego W. J. za winnego tego, że w okresie od nieustalonego dnia września 2012 roku do nieustalonego dnia października 2012 roku w warunkach ciągu przestępstw i tak :

- w bliżej nieustalonym dniu we wrześniu 2012 roku w K., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, wystawił dwie nierzetelne faktury VAT potwierdzające, że kierowana przez niego jako prokurenta firma (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. sprzedawała opony marki B., to jest wystawiając:

- fakturę VAT datowaną na dzień 12 września 2012 roku o numerze (...) potwierdzającą, że firma (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. sprzedawała 80 sztuk opon marki B. na rzecz firmy (...) z Holandii za kwotę 20.000 euro,

- fakturę VAT datowaną na dzień 14 września 2012 roku o numerze (...) potwierdzającą, że firma (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. sprzedawała 90 sztuk opon marki B. na rzecz firmy (...) z Niemiec za kwotę 94.500 złotych,

popełnił przestępstwo z art. 62 § 2 k.k.s. w związku z art. 6 § 2 k.k.s.,

- w bliżej nieustalonym dniu w październiku 2012 roku w G., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, wystawił trzy nierzetelne faktury VAT potwierdzające, że kierowana przez niego jako prokurenta firma (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. wykonywała prace budowlane na zlecenie firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w M., to jest wystawiając:

- fakturę VAT datowaną na 4 października 2012 roku o numerze (...) potwierdzającej, że firma (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. wykonywała roboty ogólnobudowlane na rzecz firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w M. za kwotę 33.923,40 złotych,

- fakturę VAT datowaną na 9 października 2012 roku o numerze (...) potwierdzającej, że firma (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. wykonywała roboty ogólnobudowlane na rzecz firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w M. za kwotę 21.783,30 złotych,

- fakturę VAT datowaną na 19 października 2012 roku o numerze (...) potwierdzającej, że firma (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. wykonywała roboty ogólnobudowlane na rzecz firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w M. za kwotę 23.124,00 złotych,

popełnił przestępstwo z art. 62 § 2 k.k.s. w związku z art. 6 § 2 k.k.s.,

i za popełnienie wszystkich wyżej powołanych przestępstw na mocy art. 62 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 37 § 1 pkt 3 i § 4 k.k.s. oraz art. 38 § 1 pkt 1 k.k.s. skazuje go na jedną karę 5 miesięcy pozbawienia wolności (punkt 21 wyroku),

10. na mocy art. 8 § 2 k.k.s. ustalił, iż spośród kar orzeczonych wobec oskarżonego W. J. wyżej w punktach dziewiętnaście, dwadzieścia i dwadzieścia jeden niniejszego wyroku wykonaniu podlegają kary pozbawienia wolności i kara grzywny wymierzone w punktach dziewiętnaście i dwadzieścia (punkt 22 wyroku),

11. uznał oskarżonego A. D. za winnego tego, że w bliżej nieustalonym dniu we wrześniu 2012 roku w K. chcąc, aby W. J. popełnił czyn zabroniony polegający na poświadczeniu nieprawdy w dwóch fakturach VAT potwierdzających, że kierowana przez niego firma (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. sprzedawała opony marki B., nakłonił go do tego, w wyniku czego W. J. wystawił:

- fakturę VAT datowaną na dzień 12 września 2012 roku o numerze (...) potwierdzającą, że firma (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. sprzedawała 80 sztuk opon marki B. na rzecz firmy (...) z Holandii za kwotę 20.000 euro,

- fakturę VAT datowaną na dzień 14 września 2012 roku o numerze (...) potwierdzającą, że firma (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. sprzedawała 90 sztuk opon marki B. na rzecz firmy (...) z Niemiec za kwotę 94.500 złotych,

to jest popełnienia przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w związku z art. 271 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku w związku z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 19 § 1 k.k. w związku z art. 271 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku w związku z art. 4 § 1 k.k. skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (punkt 23 wyroku),

12. uznał oskarżonego A. D. za winnego tego, że w bliżej nieustalonym dniu we wrześniu 2012 roku w K. chcąc, aby W. J. popełnił przestępstwo skarbowe polegające na wystawieniu dwóch nierzetelnych faktur VAT potwierdzających, że kierowana przez niego firma (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. sprzedawała opony marki B. nakłonił go do tego, w wyniku czego W. J. wystawił:

- fakturę VAT datowaną na dzień 12 września 2012 roku o numerze (...) potwierdzającą, że firma (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. sprzedawała 80 sztuk opon marki B. na rzecz firmy (...) z Holandii za kwotę 20.000 euro,

- fakturę VAT datowaną na dzień 14 września 2012 roku o numerze (...) potwierdzającą, że firma (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. sprzedawała 90 sztuk opon marki B. na rzecz firmy (...) z Niemiec za kwotę 94.500 złotych

to jest popełnienia przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w związku z art. 20 § 2 k.k.s. w związku z art. 62 § 2 k.k.s. i za to na mocy art. 19 § 1 k.k. w związku z art. 20 § 2 k.k.s. w związku z art. 62 § 2 k.k.s. skazał go na karę grzywny w wymiarze 30 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 100 złotych (punkt 24 wyroku),

12. na mocy art. 8 § 2 k.k.s. ustalił, iż spośród kar orzeczonych wobec oskarżonego A. D. wyżej w punktach dwadzieścia trzy i dwadzieścia cztery niniejszego wyroku wykonaniu podlega kara pozbawienia wolności wymierzona w punkcie dwadzieścia trzy (punkt 25 wyroku),

13. uznał oskarżonego Z. B. za winnego tego, że w dniu 19 października 2012 roku w K., w celu użycia za autentyczny podrobił podpis P. Z. jako Prezesa Zarządu firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. na pisemnym zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa skierowanym do Prokuratury Rejonowej (...) w K. dotyczącego przywłaszczenia samochodu marki C. (...) na szkodę powołanej Spółki, to jest popełnienia przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku w związku z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy wyżej powołanego przepisu skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (punkt 29 wyroku),

14. uznał oskarżonego W. J. za winnego tego, że w dniu 19 października 2012 roku w K., użył jako autentycznego pisemnego zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa, a dotyczącego przywłaszczenia samochodu marki C. (...), na którym to zawiadomieniu Z. B. podrobił wcześniej podpis P. Z. jako Prezesa Zarządu firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. składającej to zawiadomienie w ten sposób, że złożył je tego dnia w Prokuraturze Rejonowej (...) w K., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w punkcie 12 wyroku, to jest popełnienia przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku w związku z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 270 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku w związku z art. 4 § 1 k.k. skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności (punkt 30 wyroku),

15. uznał oskarżonego L. Ś. za winnego tego, że w okresie od dnia 9 października 2013 roku do dnia 4 listopada 2013 roku działając w warunkach ciągu przestępstw i tak :

- w dniu 9 października 2013 roku w K. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził firmę (...) S.A. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, iż pełniąc funkcję Prezesa Zarządu firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w N., po uprzednim wprowadzeniu w błąd przedstawiciela firmy (...) S.A. z siedzibą w W. będącego operatorem telefonii komórkowej sieci (...), co do faktycznej woli wywiązania się z zawartej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych przez firmę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w N. oraz co do tego, że Spółka ta prowadzi faktyczną działalność gospodarczą zawarł cztery umowy o numerach (...), których to elementem było otrzymanie w promocyjnej cenie po 1 złoty za każdy czterech telefonów komórkowych, a to dwóch telefonów m-ki S. (...) o faktycznej wartości 4.299 złotych każdy, jednego telefonu m-ki S. (...) o faktycznej wartości 3.819 złotych i jednego telefonu m-ki A.(...) o faktycznej wartości 4.999 złotych, a następnie nie wywiązując się z postanowień tej umowy, doprowadził do powstania na rzecz firmy (...) S.A. z siedzibą w W. szkody, a to w postaci powołanych wyżej telefonów na kwotę 17.412,00 złotych stanowiącą sumę wartości wydanych telefonów z uwzględnieniem ceny za nie poniesionej, jak też braku uregulowania należności za usługi telekomunikacyjne w kwocie 3.051,26 złotych – to jest w łącznej kwocie 20.463,26 złotych, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w punkcie 12 wyroku, to jest popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku w związku z art. 4 § 1 k.k.,

- w dniu 4 listopada 2013 roku w K. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził firmę (...) S.A. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, iż pełniąc funkcję Prezesa Zarządu firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w N., po uprzednim wprowadzeniu w błąd przedstawiciela firmy (...) S.A. z siedzibą w W. będącego operatorem telefonii komórkowej sieci (...), co do faktycznej woli wywiązania się z zawartej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych przez firmę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w N. oraz co do tego, że Spółka ta prowadzi faktyczną działalność gospodarczą zawarł umowę o numerze (...), której elementem było otrzymanie w promocyjnej cenie 1 złotych laptopa m-ki A. (...) z modemem (...) o faktycznej wartości 2.230 złotych, a następnie nie wywiązując się z postanowień tej umowy, doprowadził do powstania na rzecz firmy (...) S.A. z siedzibą w W. szkody w wysokości 2.229 złotych stanowiącą różnicę pomiędzy ceną rzeczywistą laptopa z modemem, a zapłaconą za nie przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w punkcie 12 wyroku, to jest popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku w związku z art. 4 § 1 k.k.,

i za popełnienie wszystkich wyżej powołanych przestępstw na mocy art. 286 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku w związku z art. 4 § 1 k.k. skazał go na jedną karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 80 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny za równoważną kwocie 40 złotych (punkt 31 wyroku),

16. uznał oskarżonego W. J. za winnego tego, że w okresie od 16 września 2014 roku do 5 stycznia 2015 roku w S., bez usprawiedliwionej przyczyny nie wrócił do Zakładu Karnego numer (...) po upływie terminu zgody na czasowe opuszczenie terenu tego zakładu na okres 14 dni w ramach udzielnej mu nagrody decyzją z 28 sierpnia 2014 roku wydaną w trybie art. 138 § 1 pkt 8 k.k.w. na okres od 29 sierpnia do 12 września 2014 roku to jest popełnienia przestępstwa z art. 242 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku w związku z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy wyżej powołanego przepisu skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (punkt 32 wyroku),

17. na mocy art. 414 § 1 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt. 1 kpk uniewinnił oskarżonego A. D. od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie ósmym zarzutów, wyczerpującego ustawowe znamiona przestępstwa z art. 297 § 1 ii i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 11 § 2 k.k. (punkt 8 wyroku),

18. na mocy art. 91 § 2 k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. orzekł wobec oskarżonych kary łączne i tak:

- wobec oskarżonego W. J. karę łączną 2 lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 40 złotych,

- wobec oskarżonego L. Ś. karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 120 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 40 złotych,

- wobec oskarżonego A. D. karę łączną 2 lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 40 złotych,

- wobec oskarżonego Z. B. karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 40 złotych (punkt 33 wyroku),

19. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonych kar i kar łącznych pozbawienia wolności i tak wobec oskarżonego R. P. na okres próby w rozmiarze 5 lat, a wobec oskarżonego Z. B. na okres próby w rozmiarze 4 lat (punkt 34 wyroku),

20. na mocy art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonych do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę i tak :

- W. J., L. Ś., R. P., A.D.i R. W., zobowiązanych solidarnie, na rzecz (...) S.A. z siedzibą w P. kwoty 183.737,68 złotych,

- W. J., A. D., R. W. i Z. B., zobowiązanych solidarnie, na rzecz (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 420.000 złotych,

- L. Ś. na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 22.692,26 złotych (punkt 35 wyroku),

21. na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonym: L. Ś. na poczet orzeczonej wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności okres zatrzymania go w dniu 29 października 2014 roku, R. P. na poczet orzeczonej wobec niego kary grzywny okres zatrzymania go w dniu 9 października 2014 roku, A. D. na poczet orzeczonej wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności okres stosowania wobec niego tymczasowego aresztowania od dnia 16 kwietnia 2014 roku do dnia 24 kwietnia 2014 roku (punkt 36 wyroku),

22. na mocy art. 627 k.p.k., art. 624 par 1 k.p.k. jak też art. 2 ust 1 pkt 3 i 4 oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa opłatę i tak: od oskarżonego W. J. w kwocie 1.900 złotych, od oskarżonego Z. B. w kwocie 1.100 złotych, od oskarżonego L. Ś. w kwocie 1.260 złotych, od oskarżonego R. P. w kwocie 580 złotych, od oskarżonego A. D. w kwocie 1.900 złotych oraz część wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w kwocie, od każdego z oskarżonych z osobna, po 800 złotych, a od zapłaty pozostałej części wydatków zwolnił oskarżonych obciążając nimi Skarb Państwa (punkt 39 wyroku).

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych W. J., L. Ś., R. P., A.D.i Z. B..

Obrońca oskarżonego W. J. zaskarżył wyrok w części orzeczenia o karze, zarzucając mu rażącą niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego, poprzez naruszenie w szczególności:

a. art. 53 kk poprzez jego błędną wykładnię względnie niewłaściwe zastosowanie i nieuwzględnienie wytycznych dotyczących wymiaru zasądzonej kary, a co za tym idzie zaniechanie wzięcia pod uwagę przez Sąd okoliczności dotyczących dolegliwości stosowanej kary, postawy oskarżonego po popełnieniu zarzucanego mu czynu, celów zapobiegawczych i wychowawczych kary oraz innych okoliczności mających wpływ na jej wymiar,

b. art. 60 § 3 kk poprzez jego niezastosowanie w przedmiotowej sprawie i odstąpienie przez Sąd od nadzwyczajnego złagodzenia wymierzonej oskarżonemu kary, w tym zawieszenia jej wykonania, podczas gdy postawa oskarżonego przyczyniła się do ujawnienia istotnych okoliczności dotyczących sprawy, które umożliwiły pociągnięcie do odpowiedzialności karnej innych oskarżonych, współuczestniczących w popełnieniu objętych postępowaniem czynów,

c. błąd w ustaleniach faktycznych poczynionych przez Sąd, a leżących u podstaw zastosowania wobec oskarżonego kary objętej zaskarżonym wyrokiem poprzez mi.in. przyjęcie, że:

- w postępowaniu oskarżonego nie zaszły żadne zmiany wskazujące na poprawę jego zachowania, podczas gdy to postawa oskarżonego prezentowana podczas toczącego się postępowania wskazuje na dokonanie przez oskarżonego autooceny własnego zachowania i zrozumienia swoich czynów,

- w przypadku oskarżonego występuje negatywna prognoza kryminologiczna, gdy tymczasem oskarżony, poprzez prezentowaną przez siebie postawę, szczegółowo i pozytywnie ocenioną przez Sąd pokazuje na pozytywną przemianę, jaka zaszła w oskarżonym i która skutkowałą ujawnieniem przez niego szeregu okoliczności dotyczących tego oraz innych postępowań z pobudek obiektywnie zasługujących na dodatnią ocenę,

skazanie oskarżonego na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania jest karą adekwatną do popełnionych przez oskarżonego czynów, gdy tymczasem prawidłowe rozważenie okoliczności sprawy powinno prowadzić do przyjęcia, że wymierzona oskarżonemu kara jest nieadekwatna do popełnionego czynu.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę skarżonego orzeczenia w zakresie wymierzonej oskarżonemu kary poprzez wymierzenie kary w jej dolnych granicach, z uwzględnieniem nadzwyczajnego złagodzenia kary, w tym zawieszenia jej wykonania.

Obrońca oskarżonego L. Ś. zaskarżył wyrok w całości, co do tego oskarżonego, tj. w zakresie punktu 12 i 31, zarzucając mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, polegający na przyjęciu, że:

- oskarżony L. Ś. dopuścił się czynów opisanych w punktach 12 i 31 wyroku,

- L. Ś. zaproponował W. J. współpracę przy nielegalnym handlu tytoniem i założenie w tym zakresie spółki (...) Sp. z o.o.,

- L. Ś. i W. J. podjęli decyzję o nabyciu spółki na osobę trzecią – tak zwanego figuranta - w której finalnie prezes zarządu został R. G.,

- w połowie marca 2012 roku w K. w kawiarni (...) odbyło się spotkanie, na którym obecni byli oskarżeni W. J., L. Ś. oraz R. P., który to przedstawił propozycję wyludzenia leasingu na wózek widłowy na spółkę (...),

- L. Ś. uzgodnił z zarządcą nieruchomości położonej w K. przy ulicy (...), że ten udostępni mu salę konferencyjną celem odbycia wizji lokalnej przez B. C. – przedstawiciela (...) Finanse (...), przy powyższej wizji był obecny oskarżony L. Ś., w obecności którego W. J. podpisał umowę leasingu (...),

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to art. 4 kpk i art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk, poprzez dokonanie błędnej analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i całkowitą dowolność w zakresie jego oceny, a w szczególności poprzez odmowę wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w przeważającej części, uznanie za wiarygodne wyjaśnień W. J. w zakresie, w jakim ten pomawiał L. Ś. o popełnienie zarzucanych mu czynów,

3. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to art. 2 § 2 kpk w zw. z art. 366 § 1 kpk w zw. z art. 9 § 1 kpk, poprzez odstąpienie od podjęcia dalszych czynności w celu wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy, a w szczególności poprzez odstąpienie od ustalenia rzeczywistej wysokości szkody wyrządzonej (...) S.A. (pkt. 31 wyroku)- co miało zasadniczy wpływ na treść wydanego w sprawie wyroku, albowiem szkoda w ujęciu kodeksu karnego winna być rozumiana jako wartość umniejszenia majątku pokrzywdzonego, którą pokrzywdzony rzeczywiście wydatkował na zakup sprzętu elektronicznego, a nie wartość, którą pokrzywdzony mógłby osiągnąć sprzedając tenże sprzęt na wolnym rynku.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego R. P. zaskarżył wyrok w całości, zarzucając mu:

- obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4 i 7 kpk poprzez ewidentnie i oczywiście sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę dowodów w postaci wyjaśnień oskarżonego R. P. jako niewiarygodnych i przyznanie wiary wyjaśnieniom oskarżonego W. J. jako niebudzących wątpliwości, podczas gdy prawidłowa ocena wskazanych dowodów musi doprowadzić do innych ustaleń,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na uznaniu, że oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej polegającej na wyłudzeniu leasingu od (...) S.A. czym spowodował szkodę na kwotę 197.077,04 złotych, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do takich ustaleń.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego R. P. od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego Z. B. zaskarżył wyrok w zakresie dotyczącym tego oskarżonego, zarzucając mu:

I. mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazę przepisów postępowania, a mianowicie:

a) art. 7 kpk polegającą na przyznaniu przez Sąd I instancji wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego W. J. w sytuacji, gdy ich treść w powiązaniu z resztą materiału dowodowego nie pozwala na przyznanie im przymiotu wiarygodności,

b) art. 2 § 1 pkt. 1 kpk oraz art. 4 kpk w zw. z art. 5 § 1 i 2 kpk oraz art. 7 kpk poprzez wydanie orzeczenia skazującego bez dowodów uprawdopodobniających fakt popełnienia przez oskarżonego przestępstw oraz poprzez naruszenie podstawowych zasad procesowych określających regułę dowodzenia winy i zastąpienie ich przez domniemanie winy oskarżonego,

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na niewłaściwej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz bezpodstawnym przyjęciu, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na przypisanie oskarżonemu zarzucanych mu przestępstw.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego Z. B. od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Katowicach do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego A.D. zaskarżył wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego, zarzucając mu:

1. obrazę przepisów postępowania, a to, art. 7 kpk w zw. z art. 2 § 1 pkt. 1, § 2 i art. 4 kpk, polegającą na dowolnej, a nie swobodnej ocenie materiału dowodowego, bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego poprzez:

a) nieobiektywne uznanie, że pomówienie współoskarżonego W. J. jest wystarczającym dowodem winy A.D., podczas gdy nie stanowi ono pełnowartościowego dowodu, gdyż nie tylko zostało odwołane na rozprawie, ale przede wszystkim złożono je w celu zmniejszenia własnej odpowiedzialności i uzyskania łagodnego wyroku, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia,

b) bezzasadne uznanie, że wyjaśnienia W. J., złożone w toku postępowania przygotowawczego, dotyczące rzekomego udziału A. D. w zorganizowanej grupie przestępczej, a w szczególności pełnienia przez niego w tej grupie roli

kierowniczej są logiczne, spójne i wiarygodne, mimo że z samych tych wyjaśnień wynika bezspornie, iż to właśnie W. J. zaraz po opuszczeniu zakładu karnego stworzył struktury przestępcze, był pomysłodawcą całego proceduru związanego z dokonywanymi czynami, osobiście kontaktował się z członkami grupy i wykonywał najważniejsze zadania,

c) uznanie przez Sąd, że W. J. jednoznacznie wskazał A. D. jako współsprawcę i organizatora działalności przestępczej, z którym wielokrotnie się kontaktował, ustalał podział ról, zadań i pieniędzy uzyskanych z wyłudzeń, pomijając przy tym fakt, że przez dłuższy okres czasu po zgłoszeniu się do prokuratora, nie potrafił on podać nazwiska D. i nie rozpoznał go na zdjęciu,

2. obrazę prawa procesowego, a to art. 2 § 1 pkt. 1 oraz art. 4 kpk w zw. z art. 5 § 1 i 2 kpk oraz art. 7 kpk, poprzez wydanie wyroku skazującego bez dowodów uprawdopodobniających fakt zawinienia A.D. oraz poprzez naruszenie podstawowych zasad procesowych określających reguły dowodzenia sprawstwa przestępstwa i zastąpienie ich przez domniemanie winy oskarżonego, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności:

a) uznanie za pełnowartościowy dowód rozpoznania A. D. przez W. J. ze zdjęcia na tablicy pogładowej, nie uwzględniając faktu, iż wcześniej bez sporządzenia stosownego protokołu i wbrew zasadom wynikającym z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 czerwca 2003r. w sprawie warunków technicznych i przeprowadzenia okazania, okazywano mu tylko zdjęcie A.D., a nawet z niewiadomych przyczyn jego ojca, podczas gdy prawidłowo przeprowadzone okazanie powinno wykluczyć jakąkolwiek sugestię, a nie umożliwiać rozpoznanie w czasie formalnego przeprowadzania tej czynności,

b) przyjęcie przez Sąd za udowodnione bez żadnych wątpliwości, iż A. D. jest osobą, która współdziałała z W. J. w popełnianiu przestępstw i określana była w wyjaśnieniach tego ostatniego, w toku postępowania przygotowawczego jako mężczyzna o imieniu A., mimo że na rozprawie W. J. wyjaśnił w jakich okolicznościach podane zostało mu to nazwisko, a pozostali oskarżeni, w tym R. P., który rzekomo miał bezpośredni kontakt z A.D., zaprzeczył aby go znali i prowadzili z nim jakiegokolwiek interesy,

c) uznanie przez Sąd jako dowód przemawiający za winą A. D. jego przyznanie się do znajomości z R. W. i W. J., potwierdzenie przez oskarżonego faktu, iż był raz w firmie tego ostatniego w K., gdzie świadomie potwierdził swoją obecność wpisem do książki wejść, pomimo tego, że okoliczności te nie stanowią nawet poszlak pozwalających na przypisanie oskarżonemu zarzucanych mu czynów,

d) bezpodstawne przyjęcie przez Sąd, iż numer (...) wpisany do kalendarza W. J. jako przynależący do aparatu osoby o imieniu A. , faktycznie był użytkowany przez A.D., mimo że nie ustalono jego właściciela, a sam oskarżony nie potwierdził tej okoliczności, co stoi z jawnym naruszeniem zasady domniemania niewinności i tłumaczenia wszelkich wątpliwości na korzyść oskarżonego,

e) uznanie jako bezsporny dowód, świadczący o winie oskarżonego fakt, że użytkownik telefonu o podanym wyżej numerze logował się w dniu 21 sierpnia 2012 roku w K., kiedy to W. J. pobierał z banku pieniądze, mimo że nie ustalono w sposób jednoznaczny, że oskarżony A. D. wówczas korzystał ze wspomnianego aparatu, a z ekspertyzy kryminalistycznej wynika jedynie, że osoba która z niego korzystała przemieszczała się na terenie południowej Polski i kontaktowała się telefonicznie z W. J. oraz R. W.,

f) stwierdzenie, że W. J. wystawił przepustkę do wejścia na teren budynku, w którym znajdowała się faktycznie jego firma dla W. W., rzekomo na prośbę A. D., świadczyć ma o jego udziale w przestępczej działalności, a ponieważ dane T. W. zostały wysłane SMS – em z telefonu o podanym wyżej numerze, że telefon ten należał do A.D.,

g) przyjęcie przez Sąd, że przyznanie się A. D., iż handlował oponami i prosił o pomoc w ich zbyciu R. W., pozwala na ustalenie, że nakłaniał w tym celu W. J. do wystawienia nierzetelnych faktur VAT, a w konsekwencji przypisanie mu przestępstw opisanych w punktach 23 i 24 zaskarżonego wyroku, mimo że okoliczność taka wynika jedynie z odwołanego pomówienia W. J.,

h) uznanie, iż wyjaśnienia W. J., złożone w toku śledztwa są spójne, wiarygodne i logiczne, mimo że skutkowały uniewinnieniem A. D. i innych oskarżonych od części zarzutów, a te które złożył przed Sądem jako niewiarygodne i nielogiczne, gdyż cofnął pomówienie A. D. pomimo, że prawidłowa ocena całego materiału dowodowego prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż na rozprawie W. J. powiedział prawdę,

3. obrazę prawa procesowego, a to art. 366 § 1 kpk, art. 170 § 1 pkt. 5 i § 2 kpk, polegającą na niewyjaśnieniu w toku postępowania sądowego wszystkich istotnych okoliczności sprawy, zdyskredytowanie przez Sąd dowodów przemawiających na korzyść A. D. i bezpodstawne oddalenie wniosków dowodowych zarówno oskarżonego, jak i jego obrońcy poprzez uznanie, że dowody te są nieprzydatne, a ich złożenie zmierza jedynie do przedłużenia postępowania, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia, w szczególności:

a) uznanie za nieprzydatny dowód w postaci opinii psychologicznej, sporządzonej w innej sprawie z badania W. J., pomimo tego, że zawiera ona wnioski określające jego cechy charakteru, skłonność do konfabulacji, co ma istotne znaczenie dla wyjaśnienia dlaczego kolejny raz wyżej wymieniony z własnej woli oskarżył siebie i inne osoby o udział w przestępstwie, zmienił w istotny sposób treść swoich wyjaśnień przed Sądem, mylił istotne fakty, co w konsekwencji powinno doprowadzić do powtórzenia tego dowodu na potrzeby przedmiotowego postępowania,

b) bezpodstawne oddalenie wniosku A. D. o ponowne przesłuchanie W. J. w jego obecności i uznanie, że wniosek ten zmierza jedynie do przedłużenia postępowania, mimo tego, że przewód sądowy trwał już i tak przez szereg miesięcy, a przeprowadzenie wspomnianego dowodu mogłoby mieć istotne znaczenie dla wyjaśnienia okoliczności sprawy, a w szczególności przyczyn z jakich W. J. pomówił A.D. jak doszło do jego rozpoznania i dlaczego przed sądem cofnął pomówienie,

c) uznanie za bezwartościowy dowód z akt innych postępowań karnych zainicjowanych przez W. J., które toczyły się w różnych sądach na przestrzeni kilku lat, mimo że wynika z nich, iż każdorazowo wyżej wymieniony liczył na łagodniejsze potraktowanie przez wymiar sprawiedliwości, pomawiał inne osoby, które w późniejszym czasie były uniewinniane przez sąd, bądź prokurator umarzał wobec nich postępowanie, przy czym szereg spraw już na etapie śledztwa było umarzanych z braku dowodów na zaistnienie czynów, które W. J. szczegółowo opisywał,

d) w trakcie procesu nie dążono do ustalenia, czy możliwe jest przesłuchanie T. W., celem ustalenia czy znał on A. D., czy faktycznie była dla niego wystawiana przepustka do budynku gdzie mieściła się siedziba firmy (...), do jakich celów była mu potrzebna, co ma istotne znaczenie przy ocenie wiarygodności wyjaśnień A.D. i może doprowadzić do osoby o imieniu (...),

4. obrazę prawa procesowego, a to art. 424 § 1 pkt. 1 kpk w zw. z art. 2 § 2 kpk, art. 4 kpk, art. 7 kpk i art. 413 pkt. 2 kpk, mającą wpływ na treść orzeczenia, poprzez:

a) przyjęcie w konkluzji wyroku, że A.D. czynu opisanego w punkcie 14 dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw w okresie od 20 kwietnia 2012 roku do 11 czerwca 2012 roku, przy czym miejscem popełnienia czynu z 20 kwietnia 2012 roku były K., podczas gdy z punktu X aktu oskarżenia wynika, że przestępstwo to popełnione zostało w dniu 19 kwietnia 2012 roku w M., a zmiany te nie zostały opisane i wyjaśnione w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia,

b) przyjęcie w konkluzji wyroku, że A. D. czynu opisanego w punkcie 17 dopuścił się w ramach ciągu przestępstw w okresie od 5 lipca 2012 roku do 17 sierpnia 2012 roku, podczas gdy z punktu XIII aktu oskarżenia, opisującego ten sam czyn wynika, że popełniony on został w dniu 2 lipca 2012 roku, a zmiany te nie zostały opisane i wyjaśnione w uzasadnieniu wyroku, co może świadczyć o tym, że A. D. został skazany za czyny, o które go nie oskarżono,

c) brak w uzasadnieniu wyroku rzetelnej oceny dowodów przemawiających na korzyść A. D. w tym fakcie, iż zarówno współoskarżeni, jak i przesłuchani na rozprawie świadkowie nie wskazali na niego jako członka grupy przestępczej, podejmującego jakiegokolwiek czynności prawem zabronione,

d) brak w uzasadnieniu wyroku logicznego wyjaśnienia dlaczego uznano, iż istnieją przekonywujące dowody, świadczące o winie A. D., mimo iż ich właściwa ocena prowadzi do wniosku, że są one jedynie niepewnymi poszlakami, a w tym przypadku wszystkie wątpliwości należy tłumaczyć na korzyść oskarżonego,

5. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, co miało istotny wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu za wiarygodne i logiczne wyjaśnienie W. J. w toku śledztwa, zdyskredytowanie jego wyjaśnień złożonych na rozprawie, bezpodstawnym uznaniu, że istnieją inne dowody świadczące o winie A. D., co w rezultacie doprowadziło do wydania wobec niego wyroku skazującego, podczas gdy dokonując wszechstronnej analizy zgromadzonego materiału dowodowego, przy zachowaniu podstawowych zasad procesowych takich jak domniemanie niewinności, tłumaczenie wątpliwości na korzyść oskarżonego, wyciągnięto by całkowicie odmienne wnioski,

6. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że środki pieniężne zajęte na skutek zastosowanego wobec oskarżonego zabezpieczenia majątkowego stanowią jego własność, podczas gdy prawidłowa analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności zeznań świadka E. J. powinny prowadzić do zgoda odmiennego wniosku.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie A.D. od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do apelacji obrońcy oskarżonego W. J., na wstępie stwierdzić trzeba, że w sprawie, oprócz środka odwoławczego pochodzącego od obrońcy oskarżonego, wniesiona została także „osobista” apelacja oskarżonego W. J. (k. 6873, t. XXXVII) oraz pismo oskarżonego z dnia 04.12.2017r., zatytułowane „uzupełnienie apelacji”.

Mając to na uwadze stwierdzić trzeba, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem pismo oskarżonego nazwane „apelacją” nie może wywoływać żadnych skutków w zakresie zgłoszonych w nim zarzutów pod adresem orzeczenia sądu a quo, a więc może ono stanowić jedynie co najwyżej dodatkowe uzasadnienie apelacji adwokata i tylko w zakresie przez niego zaskarżonym. Przymus adwokacki (art. 446 § 1 k.p.k.) sprawia bowiem, że oskarżony nie może samodzielnie wnieść środka odwoławczego od wyroku Sądu Okręgowego orzekającego w pierwszej instancji, natomiast argumenty zawarte w piśmie oskarżonego nazwanego „apelacją” mogą stanowić dodatkowe uzasadnienie apelacji adwokata, ale tylko w zakresie przez obrońcę zaskarżonym. Nadto pisma oskarżonych nadsyłane w związku z rozpoznawaniem sprawy w instancji odwoławczej nie mogą zmieniać granic zaskarżenia wyznaczonych skargą adwokacką, a mogą jedynie rozwijać uzasadnienie tej skargi lub sygnalizować sądowi odwoławczemu rażąco niesprawiedliwość wyroku (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2013 r., II KK 141/12, LEX nr 1277700; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 stycznia 2012 r., II AKa 554/11, LEX nr 1171218; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 19 maja 2009 r., II AKa 73/09, KZS 2009/10/51).

W konsekwencji, Sąd Apelacyjny wziął pod uwagę wyłącznie te okoliczności podniesione w „osobistej” apelacji oskarżonego W. J., które dotyczyły rozstrzygnięcia o karze, natomiast poza sferą rozważań pozostawił te, poprzez które oskarżony W. J. kwestionował prawidłowość wydanego w sprawie rozstrzygnięcia w szerszym zakresie, w tym zwłaszcza kwestionował prawidłowość decyzji o uniewinnieniu oskarżonego Z. B. od popełnienia czynów z punktów IX i XII.

Przechodząc zatem do ustosunkowania się do zarzutów podniesionych przez obrońcę oskarżonego W. J. stwierdzić trzeba, że za bezpodstawny uznać należy zarzut obrazy przepisów prawa materialnego, tj. art. 60 § 3 kk, poprzez jego nie zastosowanie w stosunku do oskarżonego W. J..

W orzecznictwie zgodnie bowiem podkreśla się, że składający wyjaśnienia, chcąc skorzystać z obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 3 albo § 4 k.k., musi być lojalnym procesowym

współpracownikiem organów ścigania oraz organów wymiaru sprawiedliwości i właśnie dlatego, trafnie, nazywany jest "małym świadkiem koronnym" we własnej i cudzej sprawie karnej. Podejrzany a potem oskarżony, wobec którego ma być, obligatoryjnie, orzeczona kara z jej nadzwyczajnym złagodzeniem, musi przyznać się do sprawstwa i zawinienia, w wyjaśnieniach podać wszystkie znane mu informacje dotyczące własnego zachowania i zachowania osób "współdziałających" i to nie tylko wypełniających ustawowe znamiona popełnionych przez te osoby przestępstw, ale także inne "istotne okoliczności" ich popełnienia, a składane wyjaśnienia muszą być zgodne z rzeczywistością (prawdziwe), szczerze i konsekwentne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2013 r., II KK 184/13, LEX nr 1399858, Biul.PK 2013/11/13-15; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 23 lutego 2016 r., II AKa 364/15, LEX nr 2071837; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 11 lutego 2016 r., II AKa 300/15, LEX nr 2016318; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 2 lipca 2015 r., II AKa 152/15, LEX nr 1782125; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 23 lutego 2015 r., II AKa 175/14, LEX nr 1668632).

Analiza wyjaśnień złożonych przez oskarżonego W. J. w toku postępowania w przedmiotowej sprawie wskazuje, że nie spełniają one wskazanych wyżej kryteriów, albowiem jakkolwiek rzeczywiście oskarżony złożył wyjaśnienia, które w istotny sposób przyczyniły się do ustalenia stanu faktycznego i ujawnienia istotnych mechanizmów realizacji przestępczego procederu, to jednak, nie cechowały się one pełną szczerością i konsekwencją, co w szczególności powoduje, że oskarżonego W. J. nie można uznać za lojalnego procesowego współpracownika organów ścigania i organów wymiaru sprawiedliwości we wskazanym wyżej rozumieniu tego pojęcia. Taka konstatacja wynika z postawy oskarżonego, który przed Sądem zakwestionował swoje uprzednie wyjaśnienia dotyczące udziału oskarżonego A.D. w popełnieniu zarzuconych mu czynów, zaś stanowiska tego nie potrafił, jak to słusznie uznał Sąd I instancji, w przekonywujący, miarodajny sposób uzasadnić.

Na uwzględnienie nie zasługuje także zarzut rażącej niewspółmierności, w aspekcie rażącej surowości, wymierzonej oskarżonemu W. J. kary łącznej pozbawienia wolności.

Tutaj w pierwszej kolejności zaznaczyć trzeba, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem kara rażąco niewspółmierna to wyłącznie taka kara, której nie da się zaakceptować z powodu różnicy o randze zasadniczej, wręcz „bijącej w oczy” pomiędzy nią, a karą sprawiedliwą (zob. m.in. wyrok SA w Krakowie z 14.09.2005r., II AKa 165/05, KZS 2005/10/32; wyrok SA w Krakowie z 14.10.2008r., II AKa 132/08, KZS 2008/11/64).

Jeżeli zatem wziąć pod uwagę, że kara łączna pozbawienia wolności, możliwa do orzeczenia wobec oskarżonego W. J., kształtowała się w wysokości od 1 roku i 5 miesięcy do 8 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności, to nie można w zasadny sposób twierdzić, że wymierzona oskarżonemu kara łączna 2 lat pozbawienia wolności, a zatem kara orzeczona na zasadzie asperacji z wyraźną tendencją do absorpcji, cechuje się rażąco niewspółmiernością w aspekcie rażącej surowości.

Niemniej jednak, jednocześnie zaznaczyć trzeba, że o ile wysokość wymierzonej kary uzależniona jest przede wszystkim od stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynu, o tyle rozstrzygnięcie o ewentualnym warunkowym zawieszeniu oskarżonemu wykonania kary pozbawienia wolności (o ile są po temu spełnione warunki formalne) uzależniona jest od uznania, czy po stronie oskarżonego zachodzi tzw. pozytywna prognoza społeczno-kryminologiczna.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, po stronie oskarżonego W. J., istnieją podstawy do przyjęcia tego rodzaju prognozy i w konsekwencji warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności, o co nota bene wnosił także prokurator na rozprawie odwoławczej. Za takim stanowiskiem przemawia zarówno wzgląd na zachowanie i postępowanie oskarżonego w warunkach izolacji, a także w trakcie korzystania z przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności, na którą to okoliczność powoływał się w szczególności sam oskarżony W. J., jak i przede wszystkim wzgląd na fakt, że oskarżonemu warunkowo zawieszono wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 13.06.2017r., sygn. akt V K 197/15. Skoro bowiem Sąd Okręgowy w Katowicach, w wyroku wcześniejszym od aktualnie zaskarżonego uznał, że po stronie W. J., pomimo jego uprzedniej wielokrotnej karalności, zachodzi pozytywna prognoza społeczno - kryminologiczna

uzasadniająca warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności wymierzonej tym wyrokiem, zaś na przestrzeni okresu czasu, jaki upłynął od wyrokowania we wskazanej sprawie do chwili obecnej postępowanie W. J. nie uległo pogorszeniu, to konsekwentnie przyjąć trzeba, że tego rodzaju prognoza ma miejsce także na kanwie aktualnie zaskarżonego orzeczenia.

Stąd, Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że na mocy art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt. 1 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015r. w zw. z art. 4 § 1 kk, wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec W. J., oskarżonemu warunkowo zawiesił, ustalając okres próby na 5 lat.

Zatem wyłącznie w tym aspekcie apelacja obrońcy oskarżonego W. J. zasługiwała na uwzględnienie.

Ustosunkowując się do apelacji obrońcy oskarżonego R. P. stwierdzić trzeba, że jako chybiony ocenić należy podniesiony w niej zarzut obrazy przepisów postępowania, to jest art. 4 i art. 7 kpk, albowiem przeprowadzona przez Sąd Okręgowy analiza i ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym w szczególności wyjaśnień oskarżonego W. J. oraz wyjaśnień oskarżonego R. P., nie nosi cech dowolności.

I tak, Sąd I instancji wskazał powody, dla których przydał walor wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego W. J., trafnie wskazując na to, że wyjaśnienia tego oskarżonego są, co do zasady, rzeczowe, dokładne, logiczne, spójne i konsekwentne, za wyjątkiem wyjaśnień, dotyczących udziału w przestępczym procederze oskarżonego A.D.

Jakkolwiek kwestia ta została szerzej omówiona w ramach ustosunkowania się do apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego A. D., to jednak zaznaczyć w tym miejscu trzeba, że wbrew stanowisku prezentowanemu przez obrońcę oskarżonego R. P., brak konsekwencji w wyjaśnieniach oskarżonego W. J. w zakresie dotyczącym oskarżonego A. D. nie deprecjonuje wiarygodności wyjaśnień tego oskarżonego w odniesieniu do pozostałych oskarżonych, a zatem również w stosunku do oskarżonego R. P., albowiem, jak trafnie podniósł to Sąd I instancji, oskarżony W. J. nie potrafił w przekonujący sposób wytłumaczyć powodów, dla których (co do udziału i roli oskarżonego A.D.) wyjaśniał w postępowaniu sądowym odmiennie niż w postępowaniu przygotowawczym.

Podkreślenia wymaga także fakt, że oskarżony W. J. składał rzeczowe, logiczne, spójne i konsekwentne wyjaśnienia podczas szeregu przesłuchań, przeprowadzonych na przestrzeni długiego okresu czasu, co niewątpliwie stanowi okoliczność przemawiającą za przydaniem im waloru wiarygodności. W ślad za Sądem Okręgowym stwierdzić również trzeba, że za wiarygodnością wyjaśnień W. J. przemawia także to, że nie umniejszał w nich własnej roli w przestępczym procederze, szczerze opisując własne zachowanie.

Wbrew stanowisku, prezentowanemu przez obrońcę oskarżonego R. P., wiarygodności wyjaśnień oskarżonego W. J. nie podważa także okoliczność, że poprzez dokładne wyjaśnienie przebiegu poszczególnych czynów, a zatem także wskazanie osób zaangażowanych w ich zrealizowanie, dążył do polepszenia własnej sytuacji procesowej. Wszak w orzecznictwie podkreśla się, że z niczego nie wynika to, że osoba pomawiająca innego sprawcę o dokonanie określonych czynów musi czynić to całkowicie bezinteresownie. Z istoty swojej, składanie tego typu wyjaśnień, wiąże się z jakąś "premią" w procesie karnym, choćby jest okolicznością łagodzącą braną pod uwagę przy wymiarze kary. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2018 r., V KK 92/18, LEX nr 2488728), jak również wskazuje się, że kwestia "interesowności" w wykonaniu autora pomówienia stanowi tylko jeden z elementów oceny jego wiarygodności, a chęć uzyskania nadzwyczajnego złagodzenia kary w trybie art. 60 k.k., nie może być traktowana negatywnie. Kwestionowanie wiarygodności zeznań lub wyjaśnień takiej osoby tylko na tej podstawie, że depozycje te pozostają w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego lub że nie znalazły one potwierdzenia w innych dowodach, i jednocześnie podnoszenie, że osoba taka ma interes w obciążaniu innych oskarżanych, gdyż stwarza mu to szansę na uniknięcie lub istotne złagodzenie odpowiedzialności karnej, w swej istocie stanowi kwestionowanie obowiązującej regulacji prawnej (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 14 marca 2018 r., II AKa 57/18, LEX nr 2469976).

Ponadto, wbrew twierdzeniu apelującego, Sąd I instancji w sposób uzasadniony uznał, że wiarygodność wyjaśnień oskarżonego W. J. w zakresie, w jakim dotyczą one czynu przypisanego oskarżonemu R. P. w punkcie 12 zaskarżonego

wyroku, pośrednio potwierdzają zeznania świadka A. T. (2). Zaznaczyć w tym miejscu należy, że z zeznań tego świadka wynika, że nie miała ona, i to wyłącznie całkowitej pewności, w odniesieniu do trzech kwestii. Mianowicie nie była całkowicie pewna okresu czasu, w którym po raz pierwszy zetknęła się ze spółką (...), nie była pewna, czy po raz pierwszy miała kontakt z tą spółką za pośrednictwem oskarżonego R. P., jak również nie miała pewności, czy to oskarżony R. P. przyniósł jej dokumenty dotyczące w/wym spółki. Natomiast była pewna tego, że oskarżony R. P. na początku 2012 roku skontaktował się z nią w „sprawie S.”. Wynika to wprost z zeznań złożonych przez świadka w dniu 07.02.2014r.(k. 1897, 1898, t. X), a zatem z zeznań najmniej odległych od czynu przypisanego oskarżonemu R. P., albowiem A. T. (2) zeznała wówczas, iż „w każdym razie na początku 2012 roku skontaktował się on (osk. R. P.) ze mną w sprawie (...)”. Zatem zeznania świadka A. T. (2) bez wątpienia podważają wiarygodność wyjaśnień oskarżonego R. P., w których utrzymywał on, że nie zna oskarżonego W. J. i nie uczestniczył w zdarzeniach składających się na czyn z punktu 12 zaskarżonego wyroku.

W konsekwencji przydanie przez Sąd Okręgowy waloru wiarygodności wskazanym wyjaśnieniom oskarżonego W. J. uznać trzeba za w pełni prawidłowe i uzasadnione, to natomiast skutkuje konstatacją wyrażającą się w stwierdzeniu, że w tej sytuacji Sąd Okręgowy w sposób uzasadniony zakwestionował wiarygodność wyjaśnień oskarżonego R. P..

Ogół okoliczności omówionych wyżej daje podstawę do uznania za bezzasadny również zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, albowiem - wbrew twierdzeniu apelującego - argumentacja zaprezentowana dotychczas przekonuje o tym, że Sąd I instancji poczynił w sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne, które oparł na wszechstronnej, rzetelnej, krytycznej i obiektywnej analizie i ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, nie uchybiając tym samym regułom ocen wynikającym z dyspozycji art. 4 i 7 kpk. Nadto uzasadnienie zaskarżonego wyroku przekonuje o tym, że podstawę poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej.

Działając natomiast po myśli art. 447 par. 1 kpk stwierdzić należy, że także zastosowana wobec oskarżonego represja karna w żadnym wypadku nie nosi cech rażącej niewspółmierności i ferowana została z pełnym uwzględnieniem dyrektyw sądowego wymiaru kary, tak iż jest adekwatna zarówno do stopnia społecznej szkodliwości czynu, jak i do warunków i właściwości osobistych oskarżonego.

Odnosząc się w do apelacji obrońcy oskarżonego L. Ś. na wstępie zaznaczyć trzeba, że również sam oskarżony L. Ś., podobnie jak oskarżony W. J., wniósł pismo procesowe stanowiące „osobistą” apelację oskarżonego (k 6783 - 6785 t. XXXVI). Mając to w polu widzenia stwierdzić zatem trzeba, że także w odniesieniu do tego pisma procesowego oskarżonego L. Ś., w aspekcie jego charakteru i znaczenia procesowego, aktualność zachowują uwagi poczynione na gruncie „osobistej” apelacji oskarżonego W. J., omówione w ramach oceny apelacji jego obrońcy i stąd za wystarczające uznać należy odwołanie się do stanowiska tam zaprezentowanego. Jednocześnie zaznaczyć należy, że treść „osobistej” apelacji oskarżonego L. Ś. koresponduje z zarzutami podniesionymi w apelacji jego obrońcy.

Ustosunkowując się natomiast do zarzutów podniesionych w punktach 1 i 2 apelacji obrońcy oskarżonego L. Ś. stwierdzić trzeba, że również w tym wypadku aktualność zachowuje stanowisko zaprezentowane przez tut. Sąd w ramach ustosunkowania się do analogicznych zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego R. P.. Sąd, wyłącznie w skróconej formie, raz jeszcze podkreślić należy, że Sąd Okręgowy w sposób uprawniony przydał walor wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego W. J. z uwagi na cechy, którymi się one, co do zasady, odznaczają i słusznie uznał, z powołaniem na wskazane okoliczności, że wiarygodności wyjaśnień oskarżonego W. J., we wskazanej przez Sąd Okręgowy części, nie podważa fakt „wolty”, jaka miała z jego strony miejsce w odniesieniu do oskarżonego A. D.. Trafnie także Sąd I instancji przyjął, że okoliczność w postaci „interesowności” oskarżonego W. J., wyrażająca się w dążeniu do uzyskania łagodniejszej kary w zamian za złożenie pełnych wyjaśnień, a zatem także wskazanie osób zaangażowanych w przestępczą działalność, nie deprecjonuje bynajmniej wiarygodności jego depozycji.

Ponadto, wbrew stanowisku prezentowanemu przez obrońcę oskarżonego L. Ś., wiarygodności wyjaśnień oskarżonego W. J. nie deprecjonuje fakt, że Sąd I instancji niewinął niektórych oskarżonych od części zarzuconych im czynów, albowiem jak wynika to z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, rozstrzygnięcia te nie były rezultatem zakwestionowania

wiarygodności depozycji oskarżonego W. J., lecz konsekwencją uznania przez Sąd Okręgowy, że w niektórych przypadkach zrelacjonowane przez W. J. zachowanie określonych osób nie realizowało ustawowych znamion czynu zabronionego.

Wbrew podniesionemu zarzutowi, Sąd I instancji w uzasadniony sposób także przyjął, że oskarżony L. Ś. towarzyszył oskarżonemu W. J. przy podpisywaniu umowy leasingu wózka widłowego marki „M.”. Podkreślenia wymaga, że czyniąc takie ustalenia Sąd Okręgowy nie oparł ich bynajmniej na zeznaniach świadka B. C., a jedynie posiłkował się nimi, trafnie wskazując, że korespondują one z wyjaśnieniami oskarżonego W. J. dotyczącymi tej kwestii, skoro w złożonych zeznaniach świadek B. C. opisał wiek i wygląd mężczyzny towarzyszącego wówczas W. J. w sposób odpowiadający wyglądowi oskarżonego L. Ś., zaś po okazaniu mu wizerunku oskarżonego L. Ś. świadek B. C. zeznał, że widniejący na zdjęciu mężczyzna jest bardzo podobny do tego, który towarzyszył oskarżonemu W. J. przy zawieraniu umowy leasingu. Zaznaczyć zatem w tym miejscu trzeba, że Sąd Okręgowy słusznie uznał, że relacja świadka B. C., wpisująca się w wyjaśnienia oskarżonego W. J., z jednej strony uwiarygadnia wyjaśnienia tego oskarżonego, z drugiej zaś strony w sposób miarodajny podważa wiarygodność wyjaśnień oskarżonego L. Ś..

Analogiczne uwagi podnieść także należy w odniesieniu do sposobu „wykorzystania” przez Sąd Okręgowy zeznań świadka R. G., albowiem również w tym wypadku Sąd I instancji wskazał, że jakkolwiek nie przydaje relacji R. G. waloru pełnej wiarygodności, to jednak w tej części, w której zeznania świadka zasługują na wiarę, korespondują one z wyjaśnieniami oskarżonego W. J.. Mianowicie z zeznań świadka R. G. wynika, że oskarżonego W. J. poznał przez oskarżonego L. Ś., co koresponduje z wyjaśnieniami oskarżonego W. J.. Wynika z nich również, że widywał obu wyżej wymienionych oskarżonych razem, niemniej nie słyszał ich rozmów i nie wie, czy współpracowali ze sobą. Z zeznań tego świadka wynika także, że w spółce (...) pełnił de facto wyłączną rolę figuranta, co także koresponduje z wyjaśnieniami oskarżonego W. J..

Odnosząc się natomiast do tej części apelacji obrońcy oskarżonego L. Ś., która dotyczy rozstrzygnięcia z punktu 31 zaskarżonego wyroku zauważyć trzeba, że oprócz zakwestionowania prawidłowości ustalenia wysokości szkody wyrządzonej przestępstwem przypisanym oskarżonemu w tym punkcie, ogranicza się ona do sformułowania, iż „oskarżonemu nie sposób przypisać zamiaru popełnienia przestępstwa oszustwa”, a następnie przytoczenia poglądów doktryny i orzecznictwa dotyczących „warunków” zrealizowania znamion czynu z art. 286 § 1 kk, bez jakiegokolwiek odniesienia ich do realiów niniejszej sprawy. Powoduje to, że przytoczone stwierdzenie nie zostało przez obrońcę skonkretyzowane i w jakikolwiek sposób wykazane. Stąd, mając na uwadze fakt, iż ze znajdującej się w aktach sprawy dokumentacji wynika, że pokrzywdzony w wyniku realizacji zamówienia złożonego w elektronicznym systemie sprzedaży, za pośrednictwem firmy kurierskiej pod wskazany adres dostarczył sprzęt elektroniczny oraz dotyczące go umowy, po czym firma kurierska zwróciła pokrzywdzonemu umowy niewątpliwie podpisane przez oskarżonego L. Ś., a następnie, już po uzyskaniu przez oskarżonego sprzętu o stosunkowo znacznej wartości rynkowej nie miały miejsca jakiegokolwiek płatności z tytułu jego nabycia oraz świadczenia przez pokrzywdzonego usług telekomunikacyjnych, wskazać jedynie trzeba, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem do art. 286 § 1 kk, możliwe jest ustalenie zamiaru sprawcy na podstawie samych tylko przedmiotowych okoliczności, związanych z konkretnym zdarzeniem, w oparciu o sposób działania, pod warunkiem jednakże, że działanie jest tego rodzaju, że podjęcie go przez sprawcę wskazuje jednoznacznie na cel do jakiego on zmierza (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12.05.1976r., V KR 20/76, Lex nr 21710). Jeżeli zatem wziąć pod uwagę to stanowisko i skonfrontować je ze wskazanym wyżej zachowaniem oskarżonego L. Ś., to nie ulega wątpliwości, iż zachowanie oskarżonego odznaczało się zamiarem właściwym dla czynu z art. 286 § 1 kk.

Odnosząc się natomiast do zarzutu nieprawidłowego ustalenia wysokości szkody wyrządzonej pokrzywdzonemu przestępstwem przypisanym oskarżonemu L. Ś. w punkcie 31 zaskarżonego wyroku stwierdzić należy, że jest on chybiony, albowiem wbrew zapatrywaniu wskazanemu w apelacji, szkodą majątkową jest zarówno uszczerbek w majątku obejmującym rzeczywistą stratę (damnum emergens) polegającą na zmniejszeniu się aktywów przez ubytek, utratę lub zniszczenie jego poszczególnych składników albo zwiększenie się pasywów, jak i utracony zysk (lucrum

cessan) wyrażający się w udaremnieniu powiększenia się majątku (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21.06.1995r., I KZP 22/95, OSNKW 1995, nr 9 – 10, poz. 58).

Wziąwszy natomiast pod uwagę stanowisko prokuratora, który konsekwentnie, albowiem zarówno przed Sądem I instancji, jak i na rozprawie odwoławczej, wnosił o zastosowanie wobec oskarżonego L. Ś. dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, Sąd Apelacyjny badał kwestię istnienia po temu podstaw i w przeciwieństwie do stanowiska wyrażonego przez Sąd I instancji uznał, że w odniesieniu do oskarżonego L. Ś. istnieją podstawy do przyjęcia zachodzenia po jego stronie pozytywnej prognozy kryminologicznej. Zauważyć bowiem trzeba, że oskarżony L. Ś. po raz ostatni karany był wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku – Białej z dnia 08.10.2007r., sygn. akt III K 1151/07, na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym postanowieniem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 10.02.2011r. udzielono mu warunkowego zwolnienia z okresem próby do dnia 10.02.2013r. Skoro zatem już w 2011 roku uznano, że po stronie oskarżonego L. Ś. zachodzi pozytywna prognoza społeczno – kryminologiczna, następnie zaś warunkowe zwolnienie nie zostało L. Ś. odwołane, a nadto od czasu opuszczenia zakładu karnego do chwili orzekania przez Sąd Odwoławczy oskarżony nie dopuścił się popełnienia żadnego czynu zabronionego, to aktualnie uzasadnione jest przyjęcie, że pomimo nie wykonania kary pozbawienia wolności będzie on przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa.

Z tych względów, Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że na mocy art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt. 1 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015r. w zw. z art. 4 § 1 kk, wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec L. Ś. oskarżonemu warunkowo zawiesił, ustalając okres próby na 5 lat.

Na uwzględnienie nie zasługuje także apelacja obrońcy oskarżonego Z. B..

Ustosunkowując się do podniesionych w niej zarzutów obrazy przepisów postępowania, to jest art. 4 i 7 kpk, stwierdzić trzeba, że także w tym przypadku aktualność zachowuje stanowisko przedstawione przez tut. Sąd w ramach odniesienia się do analogicznych zarzutów podniesionych w apelacjach obrońców oskarżonych R. P. i L. Ś.. Sąd w tym miejscu, odwołując się do argumentacji tak zaprezentowanej, zaznaczyć jedynie trzeba, że podobnie, jak w przypadku oskarżonych R. P. i L. Ś. wyjaśnienia oskarżonego W. J. znajdowały, chociażby pośrednio, potwierdzenie w innych dowodach, tak i w odniesieniu do oskarżonego Z. B. depozycje oskarżonego W. J. korelują z innym materiałem dowodowym. Dotyczy to w szczególności zeznań świadka E. W., które z jednej strony uwiarygadniają wyjaśnienia oskarżonego W. J., z drugiej zaś strony podważają wiarygodność wyjaśnień oskarżonego Z. B.. Analogiczna sytuacja dotyczy wniosków wynikających ze skonfrontowania depozycji obu wyżej wymienionych oskarżonych z treścią opinii wydanej przez biegłą z zakresu pismoznawstwa K. – G. co zostało rozwinięte w dalszej części niniejszego uzasadnienia.

Słusznie także Sąd I instancji uznał, że wiarygodności wyjaśnień oskarżonego W. J. nie deprecjonuje fakt prawomocnego uniewinnienia oskarżonego Z. B. w sprawie Sądu Okręgowego w Katowicach o sygnaturze akt V K 35/14. Ma bowiem rację Sąd Okręgowy podnosząc, iż uniewinnienie oskarżonego Z. B. w innym postępowaniu nie przesądza automatycznie o braku możliwości przypisania mu odpowiedzialności za popełnienie innych przestępstw w innej toczącej się sprawie, albowiem w każdym postępowaniu z osobna Sąd ma obowiązek przeprowadzić postępowanie dowodowe w zakresie stawianych zarzutów i samodzielnie ocenić zebrany w sprawie materiał dowodowy. Mając powyższe w polu widzenia, stwierdzić w tym miejscu należy, że zakwestionowanie wiarygodności wyjaśnień oskarżonego W. J. winno ze strony obrońcy oskarżonego Z. B. nastąpić poprzez merytoryczne wykazanie ich fałszywości w stosunku do stawianych oskarżonemu Z. B. zarzutów, nie zaś głównie poprzez odwoływanie się do oceny określonych wyjaśnień oskarżonego W. J. przyjętej w innej sprawie.

Z tych samych względów chybione jest odwoływanie się do opinii psychologicznej wydanej w stosunku do oskarżonego W. J. w innej sprawie i to niezależnie od pozostałych, trafnych argumentów podniesionych przez Sąd I instancji w odniesieniu do tej kwestii.

Warto jednocześnie w tym miejscu zaznaczyć, że z uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27.11.2015r., sygn. akt II AKa 361/15, wynika, że Sąd Apelacyjny nie zdyskredytował wiarygodności oskarżonego W. J., a jedynie uznał, że jego wyjaśnienia w zakresie wówczas stawianych oskarżonemu Z. B. zarzutów nie mogą stanowić o

winie oskarżonego, zwłaszcza wobec nie poparcia ich żadnym innym dowodem, a zatem sytuacja w wyżej wymienionej sprawie kształtowała się odmiennie niż w sprawie niniejszej.

Odnosząc się z kolei do zarzutów skierowanych przeciwko rozstrzygnięciu z punktu 29 zaskarżonego wyroku w pierwszej kolejności stwierdzić należy, że nie odpowiada rzeczywistości stanowi rzeczy twierdzenie apelującego, że biegła K. – G. przy wydawaniu opinii dysponowała „skromniejszym” materiałem porównawczym niż biegła B. K.. Sytuacja przedstawia się zgoła przeciwnie na co trafnie zwrócił uwagę Sąd Okręgowy wskazując, że jednym z powodów, dla których za miarodajną uznał opinię wydaną przez biegłą K.– G. był fakt, iż to właśnie ta biegła przy wydawaniu opinii dysponowała obszerniejszym materiałem porównawczym niż biegła B. K.. O słuszności tego twierdzenia przekonuje zarówno porównanie materiału porównawczego wskazanego w obu postanowieniach prokuratora o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego (postanowienie z dnia 12.12.2014r., k. 4222, t. XXIV oraz postanowienie z dnia 26.01.2015r., k. 5215, t. XXIX), jak i przede wszystkim zakres materiału porównawczego wskazanego przez obie biegłe w wydanych opiniach (k. 4224, t. XXIV oraz k. 5218, t. XXIX). Naturalnym jest również, że prokurator dopuszczając dowód z opinii nowego biegłego zadbał, aby dysponował on szerszym materiałem porównawczym, albowiem niewątpliwie ma to znaczenie dla opiniowania. Ponadto Sąd Okręgowy w sposób rzeczowy, logiczny i przekonujący wskazał pozostałe powody, dla których za w pełni przekonującą i miarodajną uznał opinię wydaną przez biegłą K. – G. oraz powody, dla których zdyskredytował miarodajność opinii pochodzącej od biegłej B. K.. Argumentację powołaną przez Sąd Okręgowy, tutejszy Sąd w pełni podziela, albowiem jak już wyżej wskazano, jest ona wnikliwa, rzeczowa i logiczna. Nadto zauważyć trzeba, że wbrew twierdzeniu apelującego, sposób przeprowadzenia badań przyjęty przez biegłą K. –G. nie jest dotknięty uchybieniami, które mogłyby podważać miarodajność wniosków biegłej, ponadto zaś biegła w wydanej opinii bynajmniej nie wskazała, że kwestionowany podpis został prawdopodobnie naniesiony przez oskarżonego Z. B., lecz stwierdziła kategorycznie, że został on nakreślony przez tego oskarżonego. Zatem, wbrew stanowisku prezentowanemu przez apelującego, w przedmiotowej sprawie nie mamy do czynienia z sytuacją, do której odnosi się dyspozycja art. 5 § 2 kpk, albowiem Sąd I instancji w uzasadniony sposób wskazał powody, dla których przyjął opinię biegłej K. –G. i jednocześnie odrzucił opinię biegłej B. K.. Zatem potencjalna „konkurencja” pomiędzy obiema opiniami jest w rzeczywistości pozorna. W konsekwencji za chybioną uznać trzeba zarzut obrazy przepisów postępowania, to jest art. 5 § 2 kpk.

Ogół okoliczności omówionych wyżej daje podstawę do uznania za bezzasadny również zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, albowiem argumentacja zaprezentowana dotychczas przekonuje o tym, że Sąd I instancji poczynił w sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne, które oparł na wszechstronnej, rzetelnej, krytycznej i obiektywnej analizie i ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, nie uchybiając tym samym regułom ocen wynikającym z dyspozycji art. 4 i 7 kpk. Nadto podkreślić należy, że wbrew twierdzeniom apelującego, Sąd Okręgowy, w szczególności w ramach ustaleń faktycznych, oceny wyjaśnień oskarżonego W. J. oraz oceny wyjaśnień oskarżonego Z. B., wskazał na czym polegała rola oskarżonego Z. B. w ramach każdego z przypisanych mu czynów i stąd warto wyłącznie w tym miejscu zaznaczyć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem o wspólnym działaniu można mówić nie tylko wtedy, gdy każdy ze współsprawców realizuje część znamion czynu zabronionego, ale także wtedy, gdy współdziałający nie realizuje żadnego znamienia czasownikowego uzgodnionego czynu zabronionego, ale wykonane przez niego czynności stanowią istotny wkład we wspólne przedsięwzięcie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 01.10.2014r., II AKa 251/14, Lex nr 1540998; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 08.05.2013r., II AKa 126/13, Lex nr 1322731, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 20.12.2012r., II AKa 220/12, Lex nr 1259662), zaś współdziałający nie muszą się bezpośrednio kontaktować, ani nawet znać, a jedynie mieć świadomość wspólnego wykonania czynu zabronionego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 18.12.2012r., II AKa 190/12, Lex nr 1307445).

Również apelacja obrońcy oskarżonego A.D. nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się do zarzutu z punktu 1a, odwołać się należy do argumentacji powołanej w ramach ustosunkowania się do apelacji obrońcy oskarżonego R. P., gdzie wykazano, że wiarygodności wyjaśnień oskarżonego W. J. nie podważa okoliczność, że poprzez dokładne wyjaśnienie przebiegu poszczególnych czynów, a zatem także wskazanie osób zaangażowanych w ich zrealizowanie, dążył do polepszenia własnej sytuacji procesowej, albowiem zgodnie z

utrwalonym orzecznictwem z niczego nie wynika to, że osoba pomawiająca innego sprawcę o dokonanie określonych czynów musi czynić to całkowicie bezinteresownie. Z istoty swojej, składanie tego typu wyjaśnień, wiąże się z jakąś "premią" w procesie karnym, choćby jest okolicznością łagodzącą braną pod uwagę przy wymiarze kary, jak również wskazuje się, że kwestia "interesowności" w wykonaniu autora pomówienia stanowi tylko jeden z elementów oceny jego wiarygodności, a chęć uzyskania nadzwyczajnego złagodzenia kary w trybie art. 60 k.k., nie może być traktowana negatywnie.

Ustosunkowując się do zarzutu z punktu 1b wskazać trzeba, że zarówno z treści zaskarżonego wyroku, jak i z ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji nie wynika, aby Sąd Okręgowy przyjął, że oskarżony A.D. czynów przypisanych mu zaskarżonym wyrokiem miał się dopuścić działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a tym bardziej pełniąc w takiej grupie funkcję kierowniczą, co powoduje, że zarzut ten jawi się jako całkowicie bezzasadny.

Za chybione uznać również trzeba zarzuty z punktów 1c, 2a, 2b, 2c, 4c i 4d.

Tutaj zauważyć trzeba, że podczas przesłuchania w dniu 13.09.2013r. (k. 992 – 994, t. VI), oskarżony W. J. po okazaniu mu zdjęcia mężczyzny (k. 991, t. VI) oświadczył, że mężczyzna ten jest podobny do tego, którego w swoich dotychczasowych wyjaśnieniach wskazywał (określał) jako (...). Jest przy tym faktem, że oskarżonemu okazano wówczas zdjęcie S. D., ojca oskarżonego A. D., jednak dokonana wówczas przez oskarżonego W. J. „identyfikacja” nie podważa wiarygodności jego wyjaśnień, albowiem oskarżony nie wypowiedział się wówczas kategorycznie, a jedynie, z powołaniem na niską jakość fotografii, wskazał na duże podobieństwo, natomiast istnienie podobieństwa pomiędzy oskarżonym A. D., a jego ojcem S. D. jest faktem, o czym przekonuje porównanie wizerunków z fotografii nr 2 na karcie 1914 oraz fotografii nr 3 na karcie 1915, t. X. Podkreślić w tym miejscu należy, że podczas czynności okazania w dniu 25.03.2014r. (. 1911 – 1912, t. X), oskarżony W. J. już w sposób kategoryczny na okazanych mu fotografiach rozpoznał oskarżonego A. D., zaś co najbardziej istotne, podczas konfrontacji w dniu 17.04.2014r. (k. 2118, t. XI) oskarżony W. J. nie miał najmniejszych wątpliwości, że konfrontowany z nim mężczyzna (a był nim oskarżony A. D.) jest tym A., o którym wielokrotnie mówił w dotychczas złożonych wyjaśnieniach. Również podczas tej czynności oskarżony W. J. oświadczył, że podtrzymuje wszystko co dotychczas mówił na jego temat. Nie ulega także wątpliwości, że rezultaty czynności okazań z dnia 25.03.2014 roku i 17.04.2014 roku, oceniane w wzajemnym powiązaniu, nie pozostawiają wątpliwości co do ich miarodajności, zwłaszcza jeżeli zważyć, że sam oskarżony W. J. podkreślał, że z rozpoznanym mężczyzną, to jest oskarżonym A. D., spotkał się kilkakrotnie, co niewątpliwie umożliwiło mu zapamiętanie jego wyglądu.

Podkreślenia wymaga również to, że w wyjaśnieniach złożonych przed Sądem I instancji oskarżony W. J. podał, że w zrelacjonowanych przez niego przestępstwach brał udział mężczyzna o imieniu A., ale mężczyzną tym nie był oskarżony A. D. Oskarżonego A. D. wskazał „aby mieć święty spokój”, przy czym nikt w postępowaniu przygotowawczym nie zmuszał go do wskazania konkretnej osoby. Oskarżony W. J. podał przy tym, że nie jest w stanie wyjaśnić, jak to się stało, że w tym dniu (dotyczy to dnia 16.08.2012r. i wizyty w biurze przy ulicy (...) w K.) jako osobę odwiedzającą jego biuro odnotowano tylko A.D., a nie odnotowano żadnego innego A..

Mając powyższe w polu widzenia stwierdzić trzeba, że Sąd Okręgowy w sposób w pełni uzasadniony zakwestionował wiarygodność tych wyjaśnień oskarżonego podnosząc, że W. J. nie potrafił w przekonujący, miarodajny sposób uzasadnić zmiany swojego stanowiska. Uznać bowiem trzeba, że rzeczywiście przyczyny (powody), na które powołał się tutaj oskarżony W. J. są całkowicie nieprzekonywujące. W konsekwencji Sąd I instancji w sposób uprawniony przydał walor wiarygodności wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonego W. J. w postępowaniu przygotowawczym trafnie wskazując, że na przestrzeni długiego okresu czasu i w ramach wielu przesłuchań są one rzeczowe, logiczne, spójne i konsekwentne, a ponadto znajdują potwierdzenie, chociażby pośrednio, w pozostałym materiale dowodowym, co zostało już wykazane w ramach ustosunkowania się do apelacji obrońców oskarżonych R. P., L. Ś. i Z. B..

Nie można także w uzasadniony sposób kwestionować wiarygodności tych wyjaśnień oskarżonego W. J., którym Sąd Okręgowy przydał walor wiarygodności, z powołaniem na wyjaśnienia oskarżonych R. P., L. Ś. i Z. B., skoro

wiarygodność wyjaśnień tych oskarżonych została w sposób miarodajny zakwestionowana (kwestia ta została omówiona w ramach ustosunkowania się do apelacji obrońców wyżej wymienionych oskarżonych).

Nadto jest oczywiste, że sam fakt wizyty oskarżonego A. D. w biurze przy ulicy (...) w K. nie dowodzi sam w sobie tego, że A. D. dopuścił się popełnienia przypisanych mu czynów, jednak - jak słusznie podkreślił to Sąd I instancji - potwierdzenie tego faktu w pełni obiektywnymi dowodami stanowi jedną z okoliczności dowodzących wiarygodności wyjaśnień złożonych przez oskarżonego W. J. w postępowaniu przygotowawczym.

W pełni uprawnione i uzasadnione przydanie przez Sąd I instancji waloru wiarygodności, w odniesieniu do oskarżonego A. D. wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonego W. J. w postępowaniu przygotowawczym, a tym samym zakwestionowanie wiarygodności „wolty” jaką wykonał on w stosunku do oskarżonego A. D. w postępowaniu głównym powoduje, że za chybione uznać także trzeba zarzuty z punktów 2d, 2e, 2f, 2g i 3d. Mianowicie wobec miarodajnego przyjęcia, że mężczyzną o imieniu (...), o którym oskarżony W. J. wyjaśniał w postępowaniu przygotowawczym i który według tych wyjaśnień miał się w jego telefonie logować pod tym właśnie imieniem i wskazanym numerem telefonu, był oskarżony A.D., jako całkowicie chybione jawią się okoliczności, na które powołuje się obrońca oskarżonego w w zarzutach 2d, 2e, 2f i 3d. Natomiast w odniesieniu do zarzutu z punktu 2g, skierowanego przeciwko rozstrzygnięciom z punktów 23 i 24 zaskarżonego wyroku, wskazać trzeba, że apelujący zdaje się nie zauważać tego, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd I instancji wskazał dowody, które pośrednio potwierdzają wiarygodność wyjaśnień złożonych w postępowaniu przygotowawczym przez oskarżonego W. J. odnoszących się do tych zdarzeń.

Ustosunkowując się do zarzutów z punktów 1h, 3a i 3c stwierdzić natomiast trzeba, że ich zasadność została już zakwestionowana w ramach ustosunkowania się do analogicznych, co do zasady, zarzutów podniesionych w apelacjach obrońców oskarżonych L. Ś. i Z. B..

Stąd, wyłącznie tytułem przypomnienia zaznaczyć trzeba, że wiarygodności wyjaśnień oskarżonego W. J. nie deprecjonuje fakt, że Sąd I instancji uniewinnił niektórych oskarżonych, w tym także oskarżonego A.D., od części zarzuconych im czynów, albowiem jak wynika to z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, rozstrzygnięcia te nie były rezultatem zakwestionowania wiarygodności depozycji oskarżonego W. J., lecz konsekwencją, bądź uznania przez Sąd Okręgowy, że w niektórych przypadkach zrelacjonowane przez W. J. zachowanie określonych osób nie realizowało ustawowych znamion czynu zabronionego, bądź uznaniem, że podane fakty były niewystarczające dla przypisania im udziału w określonym przestępstwie przedsięwzięciu.

Z kolei, w zakresie argumentacji odwołującej się do „losu” innych postępowań wszczętych na podstawie depozycji oskarżonego W. J., przypomnieć trzeba, że każde z tych postępowań miało indywidualny charakter i w każdym z nich organ procesowy samodzielnie analizował i oceniał zgromadzony materiał dowodowy dotyczący określonego zarzutu, a zatem oceny dokonanej przez inne organy procesowe, w odniesieniu do innych zarzutów, nie można automatycznie przekładać na ocenę materiału dowodowego przywołanego w uzasadnieniu zarzutów będących przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie.

Z tych samych względów (abstrahując już od trafnych argumentów podniesionych przez Sąd I instancji w odniesieniu do tej kwestii) całkowicie chybione jest powoływanie się przez apelującego na dotyczącą oskarżonego W. J. opinię psychologiczną wydaną w innej sprawie i domaganie się na tej podstawie przeprowadzenia dowodu z tego rodzaju opinii w niniejszej sprawie, zwłaszcza jeżeli zważyć, że oskarżony W. J. nie jest osobą, z którą, czy to kontakt bezpośredni, czy też względ na charakter depozycji, wskazywałby na potrzebę uzyskania takiej opinii.

Wbrew podniesionemu zarzutowi Sąd I instancji nie uchybił również dyspozycji art. 5 par. 2 kpk. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecnictwem (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 25.04.2007r., III KK 46/07, Prok. i Pr. 2008/2/5), nie dochodzi do naruszenia dyrektywy zawartej w art. 5 § 2 k.p.k. wtedy, gdy wprawdzie istnieją dwie grupy przeciwstawnych sobie dowodów, ale ustalając przebieg wydarzeń sąd orzekający oprze się na dowodach, które wspierają przyjęty stan faktyczny z jednoczesnym przedstawieniem argumentacji przemawiającej za takim wyborem i wskazaniem dlaczego nie dał wiary dowodom przeciwnym, a taka właśnie sytuacja ma miejsce w przedmiotowej

sprawie zwłaszcza, iż Sąd I instancji w przekonujący sposób podał powody, dla których odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego A.D.

Na uwzględnienie nie zasługują także zarzuty podniesione w punktach 4a i 4b. Wbrew bowiem twierdzeniom apelującego, Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazał powody, dla których w opisie czynu dokonał zmian, na które wskazuje obrońca (zob. str. 177 i 180 uzasadnienia). Brak jest zatem jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, aby w sprawie zachodziła wątpliwość co do tożsamości czynu, bądź zachowania granic oskarżenia, z czego – jak się wydaje – zdaje sobie sprawę apelujący, skoro wskazanych w tych zarzutach okoliczności nie traktuje jako implikujących zachodzenia w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt. 9 kpk (brak skargi uprawnionego oskarżyciela).

Mając natomiast w polu widzenia zarzut z punktu 5 stwierdzić trzeba, że ogół okoliczności omówionych wyżej daje podstawę do uznania za bezzasadny również zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, albowiem - wbrew twierdzeniu apelującego - argumentacja zaprezentowana dotychczas przekonuje o tym, że Sąd I instancji poczynił w sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne, które oparł na wszechstronnej, rzetelnej, krytycznej i obiektywnej analizie i ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, nie uchybiając tym samym regułom ocen wynikającym z dyspozycji art. 4 i 7 kpk. Nadto uzasadnienie zaskarżonego wyroku przekonuje o tym, że podstawę poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej.

Zaznaczyć także trzeba, że za chybiony uznać należy zarzut z punktu 6 apelacji, albowiem kwestia w nim podniesiona, abstrahując od jej merytorycznej poprawności, nie miała wpływu na treść zaskarżonego wyroku.

Działając natomiast po myśli art. 447 par. 1 kpk stwierdzić należy, że także zastosowana wobec oskarżonego A. D. represja karna w żadnym wypadku nie nosi cech rażącej niewspółmierności i ferowana została z pełnym uwzględnieniem dyrektyw sądowego wymiaru kary, tak iż jest adekwatna zarówno do stopnia społecznej szkodliwości czynów, jak i do warunków i właściwości osobistych oskarżonego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji wyroku.

SSA Piotr Filipiak SSA Wojciech Kopczyński SSA Grzegorz Wątroba